

Bioyrafen 13/4 25.

DET STORE HJERTE

FOLKESKUESPIL I 7 AKTER

AF

A. FALCK RASMUSSEN og J. AHL-NIELSEN

ISCENESAT AF AUG. BLOM

Fremstillet af Nordisk Films Kompagni — København.

25 1/2 meter paa

DET STORE HJERTE

PERSONERNE:

- Proprietær Niels Nielsen Philip Bech
- Hans — hans eneste Søn Knud Almar
- Lars Skov Peter Nielsen
- Karen — hans Datter Alice Frederiks
- Inger Margarethe Schlegel
- Gamle Stine — Ingers Mor . . Mathilde Nielsen
- Paul Alban — Cirkusartist . . . Erik Bertner
- Sylvia — hans Mor Ebba Thomsen
- Godsejeren paa Bilstrup Henry Seemann
- Dyrlæge Badstue Kaj Paaske
- Den offentlige Anklager Axel Strøm
- Landsretssagfører Storm Viggo Wiehe

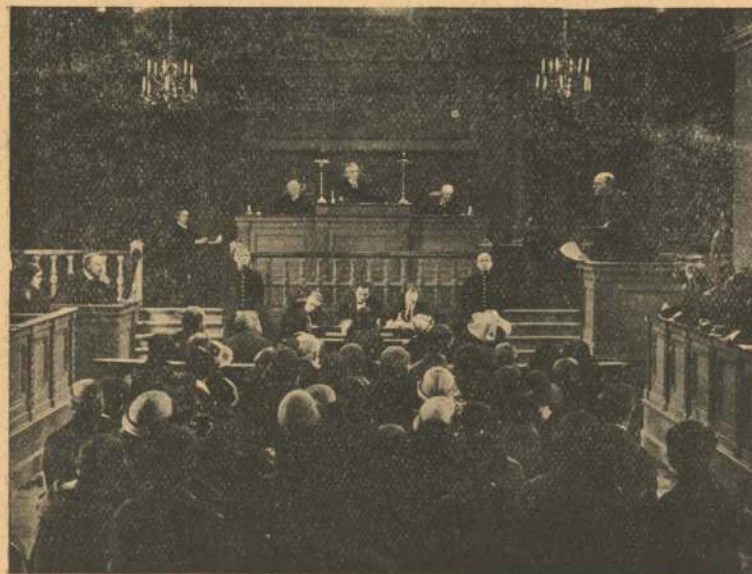
Det Store Hjerte.

Blid og smilende som Vaaren selv — Nordens fagre Vaar, der netop har holdt sit Indtog — er lille Inger fra Mosehytten. Vel er hun kun et Fattigbarn, men hun ejer en Skat i sin friske Ungdom og Skønhed — og hun drømmer lyse Drømme om den »Prins«, der skal komme og føre hende bort til et Liv i Glæde og Lykke — og »Prinsen« er ikke nogen taaget Drømmeskikkelse, men hendes Barndoms Legekammerat, Proprietær Niels Nielsens Søn Hans. Han har dog aldrig i sine Tanker knyttet hendes Fremtid til sin, har end aldrig set paa hende med begærende Blikke, — men en skønne Dag gaar det pludselig op for ham, at hun ikke er et Barn længere, men en smuk og attraaværdig ung Kvinde — og for første Gang kysser han hendes friske Læber. For ham er det hele kun et lille muntert og uskyldigt Eventyr; der er en anden ung Kvinde, den **rige** Lars Skovs Datter, Karen, som er bestemt for ham; men ved et Tilfælde kommer netop h u n til at overraske de to i en Situation, som hun ganske misforstaar, og som foranlediger hende til at bryde Forbindelsen med Hans. Først da han lader sig friste til at erklære, at Inger i Virkeligheden intet som helst betyder for ham, og højtideligt lover aldrig at ville give sig af med

522

hende mere — Stoddertøsen, som den kolde og beregnende Karen kalder hende, tager hun ham til Naade igen.

Inger har imidlertid haft et voldsomt Sammenstød med sin Moder, til hvis Øren Sladderer om Datteren og Proprietærsønnen er naaet, og er krænket og fortvivlet flygtet hjemmefra. Umiddelbart efter finder hun ham, hvem hun nu betragter som sit eneste Holdpunkt i Verden, i en anden Kvindes Arme og hører ham fornægte hende, med hvis Hjerte han har leget, og i sanseløs Fortvivlelse vakler hun bort. Alt er styrtet sammen for hende, alle hendes lyse Haab er dræbt — og hun gaar og gaar, indtil hendes Kræfter svinder, og hun synker afmægtig om. — — Ud paa Natten passerer en omrejsende Cirkus det Sted, hvor den ulykkelige unge Pige er segnet om, og en ung Cirkusartist — Paul Alban — finder hende og tager sig af hende. — Uger igennem svæver hun mellem Liv og Død, og det skyldes for en stor Del den unge Artists trofaste Pleje, at hun endelig gives tilbage til Livet. I h a m finder hun en god og uegenlyttig Ven og Beskytter, og da hun intet som helst Ønske nærer om at vende tilbage til det Sted, hvor hendes Lykkedrøm er bristet, slutter hun sig helt til de farende Folk. Pauls Moder, den utiltalende Sylvia, der ejer »Cirkus Alban«, og som vil gøre hende til Artist, er ganske vist ikke god imod hende, men Sønnens Venlighed og Deltagelse bøder paa den slette Kvindes Ondskab. — Hvor daarlig en Moder Sylvia er, faar Inger Vished for en Aften, hvor hun lige for Sønnens Øjne holder Stævnemøde med det Mandfolk, der i Øjeblikket kan prale af hendes Gunst, og den unge Pige forstaar Pauls grænseløse Sorg og Fortvivlelse. — — Det skærer hende i Hjertet at se ham lide, og Førladtheden og Ulykken ligefrem driver de to Mennesker, der begge har lidt Skibbrud i Livet, i hinandens Arme. — —

Den unge Artist, der elsker Inger af hele sit Hjerte, drister sig ikke til at tro, at han betyder noget videre for hende, og forlegen og tilbageholdende, som han er, undgaar han hende derfor den følgende Tid, hvad der baade forbavser og bedrøver hende. Men den Dag kommer, da han forstaar, at hun trænger til ham, og han er lykkelig, da hun glad og taknemmelig gaar ind paa hans Forslag om, at de skal gifte sig. Skæbnen vil det imidlertid anderledes, for faa Aftener efter — inden han endnu har kunnet bekvemme sig til at tale med Moderen om sine Fremtidsplaner — sker det forfærdelige, at han under en frygtelig Orkan styrter ned fra Cirkuskuplen og dræbes paa Stedet. Cirkus Alban har netop rejst sit Telt paa Markedspladsen i den lille Købstad, der ligger i Nærheden af Ingers Hjemegn, og blandt Tilskuerne, der overværer den Forestilling, som faar den tragiske Afslutning, er ogsaa Hans og Karen. I den blege og fortvivlede unge Pige, der hulkende kaster sig ned over Artistens afsjælede Legeme, genkender Proprietærsønnen til

sin Overraskelse Barndomsveninden, om hvis Skæbne han har gjort sig saa mange urolige Tanker. Han forstaar, at hun nu har Brug for hans Hjælp, men inden det lykkes ham at slippe bort fra Kæresten, er Inger flygtet bort fra Cirkus, hvor hun har set sine sidste Haab blive knust. — — Ene og forladt, syg paa Sjæl og Legeme, slæber hun sig frem gennem Uvejrsnatten, til hun omsider finder Ly i en tom og ensomt beliggende Skovhytte — og herinde — med de ubændige Naturkræfter som de eneste Vidner til sin Jammer — føder hun sit Barn til Verden, — et lille, uskyldigt Barn, til hvilket hun ikke længere har nogen Fader, og hvis Livslys allerede slukkes, inden den tunge Nats Skygger viger for en ny Dag. — — Men dermed er den ulykkelige Kvindes Tragedie ikke endt — hendes Prøvelser ikke forbi. — For kort Tid efter staar hun for Nævningedomstolen — anklaget for den uhyggelige Forbrydelse — at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn. Hun hævder ganske vist, at hun er uden Skyld, men hun har i al for høj Grad Skinnet imod sig, til at hendes Udsagn vinder Tiltro. Et Par Skovarbejderes Vidnesbyrd, en skaaret Kloroformflaske, der er fundet i Hytten, og hvis Tilstedeværelse hun ikke kan forklare, samt Lægeautoriteternes Erklæring om, at Barnets Død netop skyldes en Kloroformforgiftning — er stærke Indicier, og hun dømmes til fire Aars Tugthus. — —

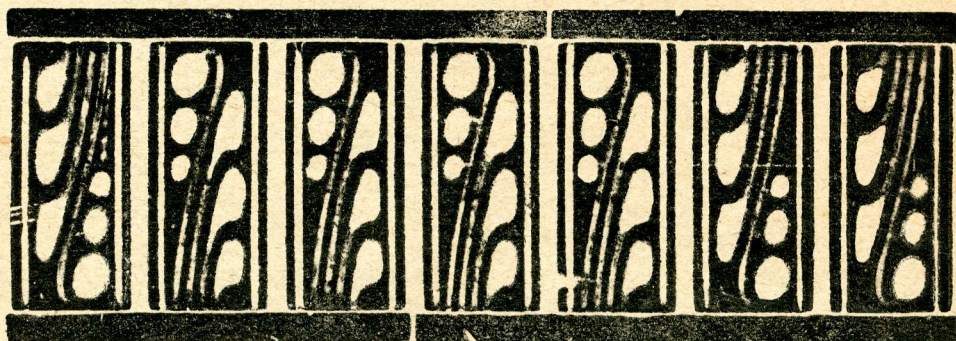
Den samme Dag faar hun af den gamle Præst, der baade har døbt og konfirmeret hende, at vide, at Moderen er død, og at hendes sidste Tanker, hendes sidste Bøn gjaldt Datteren, som hun ved sin uretfærdige Haardhed havde drevet hjemmefra, og da brister den haarde Skal, som Ulykken har lagt om den unge Kvindes Hjerte, og hun betror sig helt til den milde Skriftefader. Gennem ham faar Hans alt at vide og forstaar, at det i Virkeligheden er ham, der har den største Skyld, fordi han i sin Tid tankeløst og fejgt svigtede hende, saa hun ene og værgeløs

blev kastet ud blandt fremmede. — Det er ham ikke nok, at han faar hendes Tilgivelse, han er besjælet af det inderligste Ønske om at hjælpe hende, men ser ingen Vej ud af Mørket. — — Da vil det barmhjertige Forsyn, at han skal støde paa et Spor, og ved at følge dette lykkes det ham virkelig at sprede den Taage, der hviler over Barnets Død. — Og alt vender sig nu til det gode. Inger faar sin Frihed tilbage, og Hans ser omsider, at det er h e n d e, der er hans Lykke og altid har været det — og ved h a n s Side gaar den haardtprøvede lille Pige ind til et nyt Liv, over hvilket Fortiden ikke mere kaster sine Skygger.

**Nyt Program
fra Lørdag den 4. Juli**

Det store Hjerte

Folkeskuespil i 7 Akter

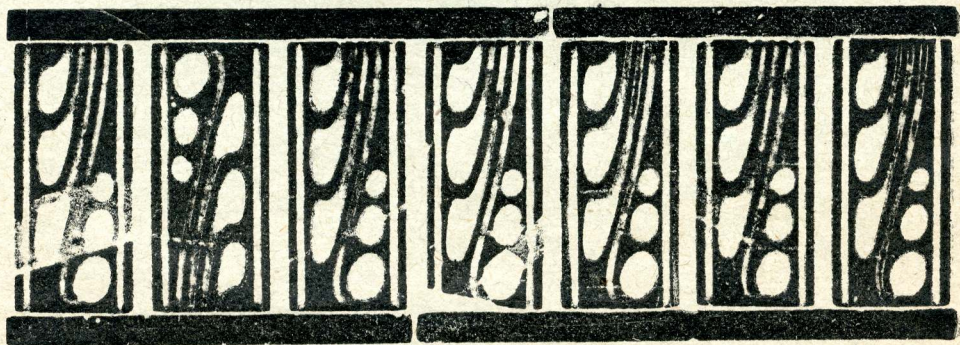
af
A. Falck Rasmussen og J. Ahl-Nielsen

Isenesat af Aug. Blom

Fremstillet af Nordisk Films Kompagni, København
Fneret: A/S Fotorama

PERSONERNE:

Proprietær Niels Nielsen . . .	Philip Bech
Hans, hans eneste Søn . . .	Knud Almar
Lars Skov	Peter Nielsen
Karen, hans Datter.	Alice Frederiks
Inger	Margarete Schlegel
Gamle Stine, Ingers Mor. . .	Mathilde Nielsen
Paul Alban, Cirkusartist . . .	Erik Bertner
Sylvia, hans Mor	Ebba Thomeen
Godsejeren paa Bilstrup . . .	Henry Seemann
Dyrlæge Badstue	Kaj Paaske
Den offentlige Anklager . . .	Axel Strøm
Landsretsagfører Storm . . .	Viggo Wiehe

~~Fredag Kl. 8~~

Lørdag Kl. 8.

Søndag Kl. 4, 7 $\frac{1}{2}$ og 9.

Mandag Kl. 8

1229.

Det store Hjørne

ALEXANDRA TEATRET

P R O G R A M

WALLE
SW

RW

Sladhus 1916

DET STORE HJERTE

Folkeskuespil i 7 Akter

af

A. Falck Rasmussen og *J. Ahl-Nielsen.*

Iscenesat af *Aug. Blom.*

PERSONERNE :

Proprietær Niels Nielsen Philip Bech
Hans — hans eneste Søn Knud Almar
Lars Skov Peter Nielsen
Karen — hans Datter Alice Frederiks
Inger Margarethe Schlegel
Gamle Stine — Ingers Mor . . . Mathilde Nielsen
Paul Alban — Cirkusartist Erik Bertner
Sylvia — hans Mor Ebba Thomsen
Godsejeren paa Bilstrup Henry Seemann
Dyrlæge Badstue Kaj Paaske
Den offentlige Anklager Axel Strøm
Landsretssagfører Storm Viggo Wiehe

Fremstillet af Nordisk Films Kompagni — København.

Det store Hjerte.

Blid og smilende som Vaaren selv — Nordens fagre Vaar, der netop har holdt sit Indtog — er lille Inger fra Mosehytten. Vel er hun kun et Fattigbarn, men hun ejer en Skat i sin friske Ungdom og Skønhed — og hun drømmer lyse Drømme om den »Prins«, der skal komme og føre hende bort til et Liv i Glæde og Lykke — og »Prinsen« er ikke nogen taaget Drømmeskikkelse, men hendes Barndoms Legekammerat, Proprietær Niels Nielsens Søn Hans. Han har dog aldrig i sine Tanker knyttet hendes Fremtid til sin, har end aldrig set paa hende med begærende Blikke, — men en skønne Dag gaar det pludselig op for ham, at hun ikke er et Barn længere, men en smuk og attraaværdig ung Kvinde — og for første Gang kysser han hendes friske Læber. For ham er det hele kun et lille muntert og uskyldigt Eventyr; der er en anden ung Kvinde, den rige Lars Skovs Datter, Karen, som er bestemt for ham; men ved et Tilfælde kommer netop h u n til at overraske de to i en Situation, som hun ganske misforstaar, og som foranlediger hende til at bryde Forbindelsen med Hans. Først da han lader sig friste til at erklære, at

Inger i Virkeligheden intet som helst betyder for ham, og højtideligt lover aldrig at ville give sig af med hende mere — Stoddertøsen, som den kolde og beregnende Karen kalder hende, tager hun ham til Naade igen.

— — —

Inger har imidlertid haft et voldsomt Sammenstød med sin Moder, til hvis Øren Sladderer om Datteren og Proprietærsønnen er naaet, og er krænkede og fortvivlet flygtet hjemmefra. Umiddelbart efter finder hun ham, hvem hun nu betragter som sit eneste Holdpunkt i Verden, i en anden Kvindes Arme og hører ham fornægte hende, med hvis Hjerte han har leget, og i sanseløs Fortvivlelse vakler hun bort. Alt er styrtet sammen for hende, alle hendes lyse Haaber dræbt — og hun gaar og gaar, indtil hendes Kræfter svinder, og hun synker afmægtig om. — — Ud paa Natten passerer en omrejsende Cirkus det Sted, hvor den ulykkelige unge Pige er segnet om, og en ung Cirkusartist — Paul Alban — finder hende og tager sig af hende. — Uger igennem svæver hun mellem Liv og Død, og det skyldes for en stor Del den unge Artists trofaste Pleje, at hun endelig gives tilbage til Livet. I ham finder hun en god og uegenlyst Ven og Beskytter, og da hun intet som helst Ønske nærer om at vende tilbage til det Sted, hvor hendes Lykkedrøm er bristet, slutter hun sig helt til de farende Folk. Pauls Moder, den utiltalende Sylvia, der ejer »Cirkus Alban«, og som vil gøre hende til Artist, er ganske vist ikke god imod hende, men Sønnens Venlighed og Deltagelse bøder paa den slette Kvindes Ondskab. — Hvor daarlig en Moder Sylvia

er, faar Inger Vished for en Aften, hvor hun lige for Sønnens Øjne holder Stævneføde med det Mandfolk, der i Øjeblikket kan prale af hendes Gunst, og den unge Pige forstaar Pauls grænseløse Sorg og Fortvivlelse. — — Det skærer hende i Hjertet at se ham lide, og Forladtheden og Ulykken ligefrem driver de to Mennesker, der begge har lidt Skibbrud i Livet, i hinandens Arme. — —

Den unge Artist, der elsker Inger af hele sit Hjerte, drister sig ikke til at tro, at han betyder noget videre for hende, og forlegen og tilbageholdende, som han er, undgaar han hende derfor den følgende Tid, hvad der baade forbavser og bedrøver hende. Men den Dag kommer, da han forstaar, at hun trænger til ham, og han er lykkelig, da hun glad og taknemmelig gaar ind paa hans Forslag om, at de skal gifte sig. Skæbnen vil det imidlertid anderledes, for faa Aftener efter — inden han endnu har kunnet bekvemme sig til at tale med Moderen om sine Fremtidsplaner — sker det forfærdelige, at han under en frygtelig Orkan styrter ned fra Cirkuskuplen og dræbes paa Stedet. Cirkus Alban har netop rejst sit Telt paa Markedspladsen i den lille Købstad, der ligger i Nærheden af Ingers Hjemegn, og blandt Tilskuerne, der overværer den Forestilling, som faar den tragiske Afslutning, er ogsaa Hans og Karen. I den blege og fortvivlede unge Pige, der hulkende kaster sig ned over Artistens afsjælede Legeme, genkender Proprietærsønnen til sin Overraskelse Barndomsveninden, om hvis Skæbne han har gjort sig saa mange urolige Tanker. Han forstaar, at hun nu har Brug for hans Hjælp, men inden det lykkes ham at slippe bort fra Kæresten, er

Inger flygtet bort fra Cirkus, hvor hun har set sine sidste Haab blive knust. — — Ene og forladt, syg paa Sjæl og Legeme, slæber hun sig frem gennem Uvejrsnatten, til hun omsider finder Ly i en tom og ensomt beliggende Skovhytte — og herinde — med de ubændige Naturkræfter som de eneste Vidner til sin Jammer — føder hun sit Barn til Verden, — et lille, uskyldigt Barn, til hvilket hun ikke længere har nogen Fader, og hvis Livslys allerede slukkes, inden den tunge Nats Skygger viger for en ny Dag. — — Men dermed er den ulykkelige Kvindes Tragedie ikke endt — hendes Prøvelser ikke forbi. — For kort Tid efter staar hun for Nævningedomstolen — anklaget for den uhyggelige Forbrydelse — at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn. Hun hævder ganske vist, at hun er uden Skyld, men hun har i al for høj Grad Skinnet imod sig, til at hendes Udsagn vinder Tiltro. Et Par Skovarbejderes Vidnesbyrd, en skaaret Kloroformflaske, der er fundet i Hytten, og hvis Tilstedeværelse hun ikke kan forklare, samt Lægeautoriteternes Erklæring om, at Barnets Død netop skyldes en Kloroformforgiftning — er stærke Indicier, og hun dømmes til fire Aars Tugthus. — —

Den samme Dag faar hun af den gamle Præst, der baade har døbt og konfirmeret hende, at vide, at Moderen er død, og at hendes sidste Tanker, hendes sidste Bøn gjaldt Datteren, som hun ved sin uretfærdige Haardhed havde drevet hjemmefra, og da brister den haarde Skal, som Ulykken har lagt om den unge Kvindes Hjerte, og hun betror sig helt til den milde Skriftefader. Gennem ham faar Hans alt at vide og forstaar, at det i Virkeligheden er ham, der

har den største Skyld, fordi han i sin Tid tankeløst og fejgt svigtede hende, saa hun ene og værgeløs blev kastet ud blandt fremmede. — Det er ham ikke nok, at han faar hendes Tilgivelse, han er besjælet af det inderligste Ønske om at hjælpe hende, men ser ingen Vej ud af Mørket. — — Da vil det barmhjertige Forsyn, at han skal støde paa et Spor, og ved at følge dette lykkes det ham virkelig at sprede den Taage, der hviler over Barnets Død. — Og alt vender sig nu til det gode. Inger faar sin Frihed tilbage, og Hans ser omsider, at det er h e n d e, der er hans Lykke og altid har været det — og ved h a n s Side gaar den haardtprøvede lille Pige ind til et nyt Liv, over hvilket Fortiden ikke mere kaster sine Skygger.

Alexandra 28 March 1925.

nr 1865.

DET STORE HJERTE

FOLKESKUESPIL I 7 AKTER

AF

A. FALCK RASMUSSEN og J. AHL-NIELSEN

ISCENESAT AF
AUG. BLOM

Fremstillet af Nordisk Films Kompagni — København.
Eneret : A/S Fotorama

PERSONERNE:

Proprietær Niels Nielsen . . Philip Bech
Hans — hans eneste Søn . . Knud Almar
Lars Skov Peter Nielsen
Karen — hans Datter Alice Frederiks
Inger Margarethe Schlegel
Gamle Stine — Ingers Mor . . Mathilde Nielsen
Paul Alban — Cirkusartist . . Erik Bertner
Sylvia — hans Mor Ebba Thomsen
Godsejeren paa Bilstrup . . . Henry Seemann
Dyrlæge Badstue Kaj Paaske
Den offentlige Anklager . . . Axel Strøm
Landsretssagfører Storm . . . Viggo Wiehe

Det store Hjerte.

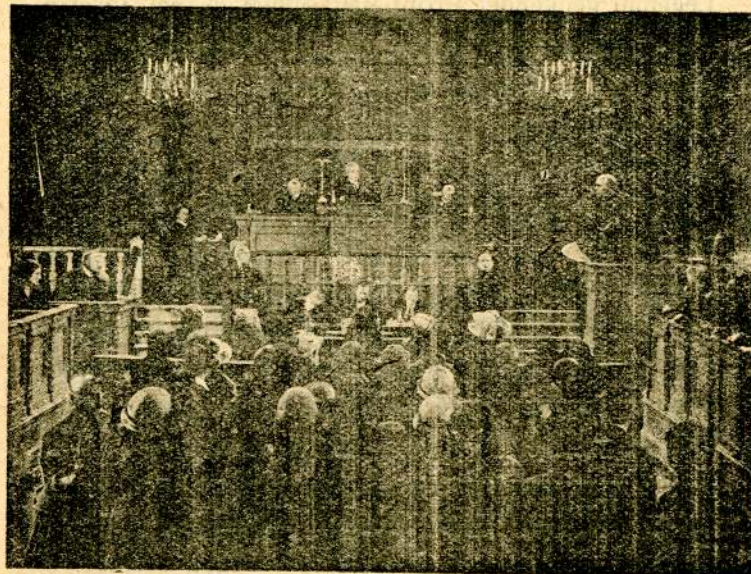
Blid og smilende som Vaaren selv — Nordens fagre Vaar, der netop har holdt sit Indtog — er lille Inger fra Mosehytten. Vel er hun kun et Fattigbarn, men hun ejer en Skat i sin friske Ungdom og Skønhed — og hun drømmer lyse Drømme om den „Prins“, der skal komme og føre hende bort til et Liv i Glæde og Lykke — „Prinsen“ er ikke nogen taaget Drømmeskikkelse, men hendes Barndoms Legekammerat, Proprietær Niels Nielsens Søn Hans. Han har dog aldrig i sine Tanker knyttet hendes Fremtid til sin, har end aldrig set paa hende med begærende Blikke, — men en skønne Dag gaar det pludselig op for ham, at hun ikke er et Barn længere, men en smuk og attraaværdig ung Kvinde — og for første Gang kysser han hendes friske Læber. For ham er det hele kun et lille muntert og uskyldigt Eventyr; der er en anden ung Kvinde, den rige Lars Skovs Datter, Karen, som er bestemt for ham; men ved et Tilfælde kommer netop hun til at overraske de to i en Situation, som hun ganske misforstaar, og som foranlediger hende til at bryde Forbindelsen med Hans. Først da han lader sig friste til at erklære, at Inger i Virkeligheden intet som helst betyder for ham, og højtideligt lover aldrig at ville give sig af med hende mere — **S t o d d e r t ø s e n**,

som den kolde og beregnende Karen kalder hende, tager hun ham til Naade igen.

— — —

Inger har imidlertid haft et voldsomt Sammenstød med sin Moder, til hvis Øren Sladderer om Datteren og Proprietærsønnen er naaet, og er krænket og fortvivlet flygtet hjemmefra. Umiddelbart efter finder hun ham, hvem hun nu betragter som sit eneste Holdepunkt i Verden, i en anden Kvindes Arme og hører ham fornægte hende, med hvis Hjerter han har leget, og i sanseløs Fortvivlelse vakler hun bort. Alt er styrtet sammen for hende, alle hendes lyse Haab er dræbt — og hun gaar og gaar, indtil hendes Kræfter svinder, og hun synker afmægtig om. — — Ud paa Natten passerer en omrejsende Cirkus det Sted, hvor den ulykkelige unge Pige er segnet om, og en ung Cirkusartist — Paul Alban — finder hende og tager sig af hende. — Uger igennem svæver hun mellem Liv og Død, og det skyldes for en stor Del den unge Artists trofaste Pleje, at hun endelig gives tilbage til Livet. I ham finder hun en god og uegennyttig Ven og Beskytter, og da hun intet som helst Ønske nærer om at vende tilbage til det Sted, hvor hendes Lykkedrøm er bristet, slutter hun sig helt til de færende Folk. Pauls Moder, den utiltalende Sylvia, der ejer „Cirkus Alban“, og som vil gøre hende til Artist, er ganske vist ikke god imod hende, men Sønnens Venlighed og Deltagelse bøder paa den slette Kvindes Ondskab. — Hvor daarlig en Moder Sylvia er, faar Inger Vished for en Aften, hvor hun lige for Sønnens Øjne holder Stævnemøde med det Mandfolk, der i Øjeblikket kan prale af hendes Gunst, og den unge Pige forstaar Pauls grænseløse Sorg og Fortvivlelse. — — Det skærer hende i Hjertet at se ham lide, og Forladtheden

og Ulykken ligefrem driver de to Mennesker, der begge har lidt Skibbrud i Livet, i hinandens Arme. — —

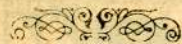

Den unge Artist, der elsker Inger af hele sit Hjerter, drister sig ikke til at tro, at han betyder noget videre for hende, og forlegen og tilbageholdende, som han er, undgaar han hende derfor den følgende Tid, hvad der baade forbavser og bedrøver hende. Men den Dag kommer, da han forstaar, at hun trænger til ham, og han er lykkelig, da hun glad og taknemmelig gaar ind paa hans Forslag om, at de skal gifte sig. Skæbnen vil det imidlertid anderledes, for faa Aftener efter — inden han endnu har kunnet bekvemme sig til at tale med Moderen om sine Fremtidsplaner — sker det forfærdelige, at han under en frygtelig Orkan styrter ned fra Cirkuskuplen og dræbes paa Stedet. Cirkus Alban har netop rejst sit Telt paa Markedspladsen i den lille Købstad, der ligger i Nærheden af Ingers Hjemegn, og blandt Tilskuerne, der overværer den Forrestilling, som faar den tragiske Afslutning, er ogsaa

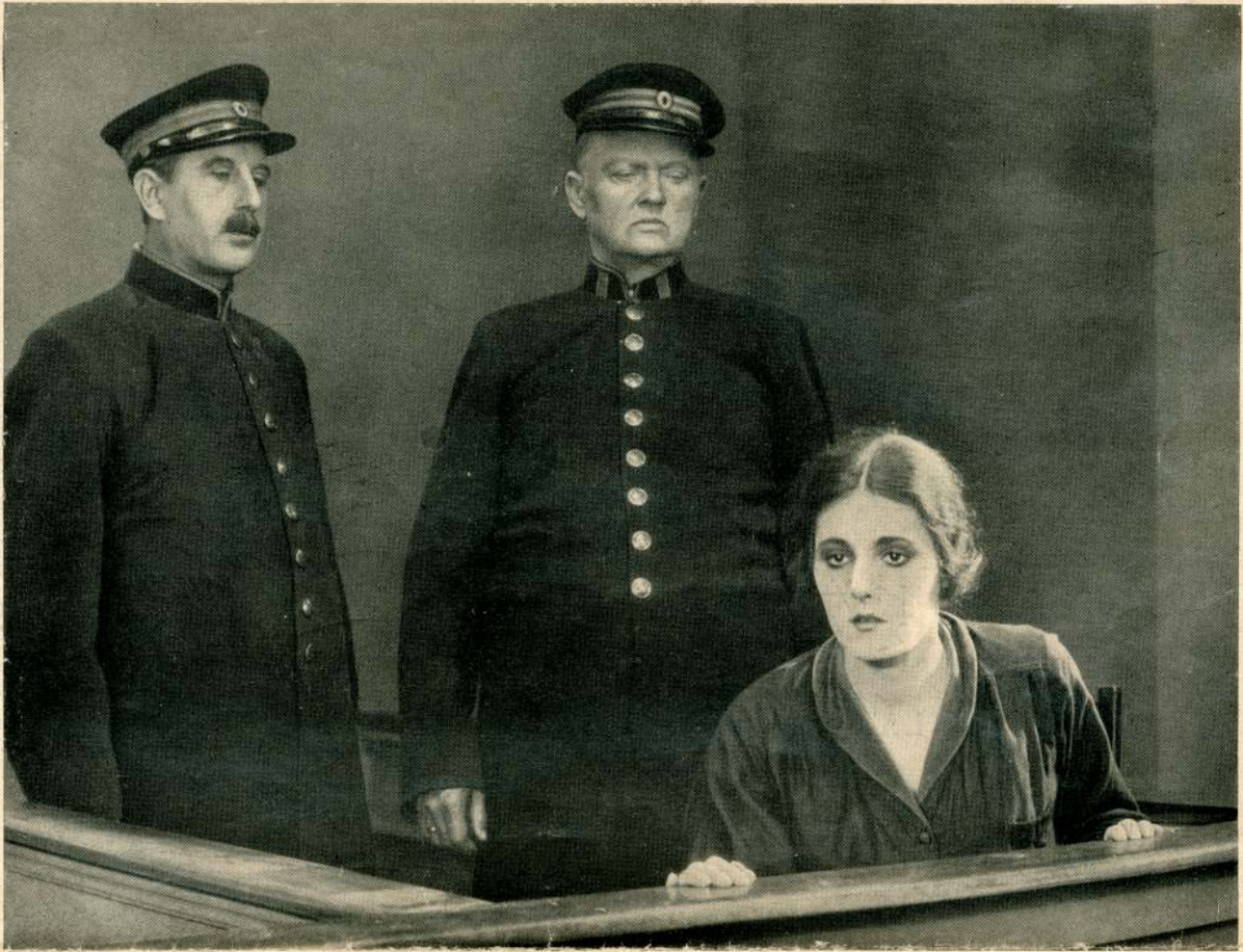
Hans og Karen. I den blege og fortvivlede unge Pige, der hulkende kaster sig ned over Artistens afsjælede Legeme, genkender Proprietærsønnen til sin Overraskelse Barndomsveninden, om hvis Skæbne han har gjort sig saa mange urolige Tanker. Han forstaar, at hun nu har Brug for hans Hjælp, men inden det lykkes ham at slippe bort fra Kæresten, er Inger flygtet bort fra Cirkus, hvor hun har set sine sidste Haab blive knust. — — Ene og forladt, syg paa Sjæl og Legeme, slæber hun sig frem gennem Uvejrsnatten, til hun omsider finder Ly i en tom og ensomt beliggende Skovhytte — og herinde — med de ubændige Naturkræfter som de eneste Vidner til sin Jammer — føder hun sit Barn til Verden, — et lille, uskyldigt Barn, til hvilket hun ikke hun ikke længere har nogen Fader, og hvis Livslys allerede slukkes, inden den tunge Nats Skygger viger for en ny Dag. — — Men dermed er den ulykkelige Kvindes Tragedie ikke endt — hendes Prøvelser ikke forbi. — For kort Tid efter staar efter staar hun for Nævningedomstolen — anklaget for den uhyggelige Forbrydelse — at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn. Hun hævder ganske vist, at hun er uden Skyld, men hun har i al for høj Grad Skinnets imod sig, til at hendes Udsagn vinder Tiltro. Et Par Skovarbejderes Vidnesbyrd, en skaaret Kloroformflaske, der er fundet i Hytten, og hvis Tilstedeværelse hun ikke kan forklare, samt Lægeautoriteternes Erklæring om, at Barnets Død netop skyldes en Kloroformforgiftning — er stærke Indicier, og hun dømmes til fire Aars Tugthus. — —

Den samme Dag faar hun af den gamle Præst, der baade har døbt og konfirmeret hende, at vide, at Moderen er død, og at hendes sidste Tanker, hendes sidste Bøn gjaldt Datteren, som hun ved sin uretfærdige

Haardhed havde drevet hjemmefra, og da brister den den haarde Skal, som Ulykken har lagt om den unge Kvindes Hjerter, og hun betror sig helt til den milde Skriftefader. Gennem ham faar Hans alt at vide og forstaar, at det i Virkeligheden er ham; der har den største Skyld, fordi han i sin Tid tankeløst og fejgt svigtede hende, saa hun ene og værgeløs blev kastet ud blandt fremmede. — Det er ham ikke nok, at han faar hendes Tilgivelse, han er besjælet af det inderligste Ønske om at hjælpe hende, men ser ingen Vej ud af Mørket. — Da vil det barmhjertige Forsyn, at han skal støde paa et Spor, og ved at følge dette lykkes det ham virkelig at sprede den Taage, der hviler over Barnets Død. — Og alt vender sig nu til det gode. Inger faar sin Frihed tilbage, og Hans ser omsider, at det er hende, der er hans Lykke og altid har været det — og ved hans Side gaar den haardtprøvede lille Pige ind til et nyt Liv, over hvilket Fortiden ikke mere kaster sine Skygger.

Der große Kaper

5532

WER TRÄGT DIE SCHULD?

DIE TRAGÖDIE IM ZIRKUS ALBAN

FILMSCHAUSPIEL IN SIEBEN AKTEN

+

DEUTSCH-NORDISCHE FILM-UNION G.M.B.H

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

Fernsprech-Anschluß: Amt Dönhoff 944, 945, 6576, 6577

FILIALEN:

Hamburg, Alsterdamm 41, Tel.: Alster Nr. 2132 + Düsseldorf, Worringerstraße 112,
Teleph: 16079 + München, Karlstraße 8, Teleph: 56727 + Leipzig, Dörrienstraße 9,
Telephon: Nr. 14386 + Königsberg, Handelshof, Hansaring, Telephon: Nr. 5479

Der große Kaper 1924

WER TRÄGT DIE SCHULD? (DIE TRAGÖDIE IM ZIRKUS ALBAN)

FILMSCHAUSPIEL IN SIEBEN AKTEN
VON

A. FALCK RASMUSSEN UND J. AHL NIELSEN

REGIE: AUGUST BLOM

HERGESTELLT VON: NORDISK FILMS KOMPAGNI
KOPENHAGEN, DÄNEMARK

HAUPTDARSTELLER:

Hofbesitzer Niels Nielsen Philip Bech	Paul Alban, ein Zirkusartist Erik Bertner
Hans, sein einziger Sohn Knud Almar	Sylvia, seine Mutter Ebba Thomsen
Lars vom Waldhof Peter Nielsen	Gutsbesitzer Bilstrup Henry Seemann
Karen, seine Tochter Alice Frederik	Der Kreistierarzt
Mutter Stine Mathilde Nielsen	Der Staatsanwalt
Inge, ihre Tochter Margarethe Schlegel	Rechtsanwalt Storm

Heiter und zart wie der helle nordische Lenz, der eben seinen Einzug gehalten hatte, war die kleine Inge. Wohl ist sie nur das Kind einer armen Tagelöhnerin, aber sie besitzt einen reichen Schatz in ihrer frischen Jugend und sonnigen Schönheit, und sie träumt davon, daß ihr Jugendfreund Hans, der Sohn des Hofbesitzers Niel Nielsen, eines Tages kommen und sie holen wird.

Aber der Gespieler ihrer Jugendtage hatte niemals ernstlich daran gedacht, daß aus dem Spiel Ernst werden könnte, denn eine andere Frau, Karen, die Tochter des reichen Lars vom Waldhof war für ihn bestimmt. Doch eines Tages wird ihm plötzlich klar, daß Inge nicht länger ein Kind, sondern ein erblühendes, junges, schönes Weib ist, und zum ersten Male küßt er ihre frischen Lippen. Für ihn war das Ganze nur ein kleines, unschuldiges Abenteuer, das er bald vergessen hatte.

Eines Tages aber überrascht Karen ihren Verlobten mit Inge in einer Lage, die sie völlig mißdeutet und erst, nachdem Hans ihr erklärt hatte, daß Inge ihm gar nichts sei und er seiner Braut feierlich versprechen

mußte, sich niemals wieder mit dem Bettelmädchen abzugeben, nimmt sie ihn wieder in Gnaden auf.

Inge hatte unterdessen dieser Angelegenheit wegen einen heftigen Auftritt mit ihrer Mutter gehabt und flieht, durch die Hartherzigkeit der alten Frau ins innerste Herz getroffen, aus dem Hause. Kurz darauf muß sie den Mann, den sie nun als ihren einzigen Rückhalt betrachtete, in den Armen einer anderen Frau finden und muß hören, wie er sie verleugnet. In hoffnungsloser Verzweiflung verläßt sie ihr heimatliches Dorf. Alles ist für sie zusammengestürzt, all ihre Träume sind grausam vernichtet, ohnmächtig sinkt sie nieder.

Während der Nacht kommt ein Wanderzirkus an dem Platz vorbei, wo das unglückliche Mädchen bewußtlos niedergesunken war. Ein junger Zirkusartist, Paul Alban, findet sie und nimmt sich ihrer an. Wochenlang schwebt sie zwischen Tod und Leben und nur infolge der treuen Pflege des jungen Artisten übersteht sie die schwere Krankheit. In ihm findet sie einen uneigennütigen Freund und Beschützer, und da sie nur den Wunsch hat, niemals wieder dorthin zu-

rückzukehren, wo all ihre Träume zusammenbrachen, schließt sie sich ganz dem fahrenden Volk an.

Pauls Mutter, die Besitzerin des Zirkus, die es übernommen hatte, Inge zu einer Artistin zu machen, behandelte sie hart und grausam, und nur die freundliche Teilnahme Pauls entschädigt Inge für die Härte seiner Mutter. Eines Tages muß sie hören, wie Pauls Mutter mit einem Manne, der sich ihrer Gunst rühmt, in Gegenwart ihres Sohnes ein Stelldichein verabredet. Das junge Mädchen begreift Pauls Scham und seine Verzweiflung über das Treiben seiner Mutter nur zu sehr. Es zerrißt ihr das Herz ihn leiden zusehen und die Verlassenheit und das gemeinsame Unglück treiben die beiden jungen Menschen einander in die Arme.

Der junge Artist, der Inge von ganzem Herzen liebt, wagt nicht zu glauben, daß er ihr etwas bedeutet und vermeidet eine Aussprache mit Inge. Aber als er sieht, wie Inge von Tag zu Tag trauriger wird und ein stiller Kummer ihr Herz zu bedrücken scheint, geht er ihr seine Liebe. – Noch bevor Paul Gelegenheit gefunden hatte, mit seiner Mutter davon zu sprechen, daß er Inge heiraten wolle, stürzt er während eines fürchterlichen Unwetters vom Seil und stirbt. Zirkus Alban hatte sein Zelt auf dem Marktplatz der Kleinstadt errichtet, die in der Nähe von Inges Heimatdorf lag. Unter den Zuschauern, die Zeuge des tragischen Abschlusses der Vorstellung sind, befinden sich auch Hans und Karen. In dem bleichen und verzweifelten jungen Mädchen, das sich weinend über den toten Artisten wirft, erkennt Hans zu seiner Überraschung seine Jugendgespielin wieder, über deren Schicksal er sich so viele Gedanken gemacht hatte. Er weiß, daß sie jetzt seiner Hilfe bedarf, aber bevor es ihm glückt, von seiner Braut

loszukommen, ist Inge aus dem Zirkus geflohen, wo ihre letzte Hoffnung vernichtet wurde. Einsam und verlassen, krank an Seele und Körper, schleppt sie sich durch das Unwetter, bis sie endlich in einer verlassenem Waldhütte Unterschlupf findet, und hier wird sie Mutter eines Kindes, dessen Lebenslicht bereits erlischt, bevor die Schatten der Nacht dem neuen Tage weichen.

Aber damit ist das Schicksal des unglücklichen Weibes noch nicht vollendet, denn kurze Zeit nachher steht sie vor dem Richter, angeklagt des Mordes

an ihrem neugeborenen Kinde, und obgleich sie ihre Unschuld beteuert, wird sie zu 4 Jahren Zuchthaus verurteilt. Die Zeugenaussage eines Waldarbeiters, eine zerbrochene Chloroformflasche, die in der Hütte gefunden wurde im Verein mit einigen Umständen, die sie nicht näher zu erklären vermochte, sowie die Aussagen der ärztlichen Sachverständigen, daß das Kind an einer Chloroformvergiftung gestorben sei, sind allzu belastende Indizienbeweise. Am Tage ihrer Verurteilung erfährt sie

von dem alten Priester der sie getauft hat, daß ihre Mutter gestorben ist, und daß ihr letzter Gedanke ihrer Tochter gegolten, die sie durch ihre ungerechte Hartherzigkeit aus dem Hause getrieben habe. Inge vertraut sich in ihrer Not ganz dem alten Seelenhirten an. Durch ihn erfährt Hans von ihrem Schicksal. Er fühlt sich schuldig an Inges Unglück, weil er sie feig und gedankenlos betrogen hatte und er ist nur von dem einzigen Wunsch beseelt, ihr zu helfen. Aber er sieht keinen Weg zu ihrer Rettung. Da verhilft ihm der Zufall dazu, den Schleier zu lüften, der über dem Tod des Kindes liegt. Inge erhält ihre Freiheit zurück und Hans geht an der Seite des schwergeprüften jungen Weibes einem neuen Leben entgegen, das die Schatten der Vergangenheit auslöscht.

DARDENNE & CIE *30, Rue Dupont 30, _____
_____ **BRUXELLES-NORD**

Vente et location de Films cinématographiques

ADRESSE TÉLÉGRAPHIQUE: CHODAR-BRUXELLES

TÉLÉPHONE Bruxelles 507.68

Le Calvaire d'Eveline Grey

d'après l'œuvre théâtrale de A. Falk Ramussen & Ahl. Nielsen

INTERPRÉTÉ PAR

- **Margareth Schlegel - Mathilde Nielsen - Knud Almar** -

NORDISK FILM

C'est le printemps, le clair printemps du Nord, fugitif comme le bonheur. En dépit des mauvais traitements que lui fait subir sa tante Anne, dure et injuste, la petite orpheline, Eveline Grey est joyeuse. Son cœur a parlé. Elle aime d'un amour insensé et immense, Hans, le fils de Mr Niels Hogsén, gros richard et propriétaire de la masure qu'habite sa tante Anne. Hans aime aussi Eveline, mais il est fils de bourgeois et se rend sans peine aux raisons de son père quand celui-ci lui enjoint de cesser de courtiser cette pauvre pour tourner ses regards vers Kate Bergen, la fille d'un gros fermier très riche.

Le père Hogsén a menacé tante Anne de l'expulser de son logis, si sa fille adoptive ne cesse de poursuivre son fils. Affolée par la perspective d'être mise à la porte, tante Anne, en proie à une colère aveugle, chasse de chez elle, l'enfant qu'elle avait recueillie et élevée Eveline s'en va donc à l'aventure et assiste impuissante et désespérée aux serments qu'échangent Hans et Kate. Les paroles de Hans ne lui laissent aucun espoir. Elle ne fut qu'un jouet, une amulette pour cet homme auquel elle avait donné tout son cœur.

Le coup est trop rude pour la frêle jeune fille. Elle tombe inanimée sur la route et est recueillie, malade, brûlante de fièvre, par les propriétaires d'un cirque ambulante...

Quelques semaines plus tard, sa jeunesse ayant triomphé de la maladie, Eveline se retrouve vivante mais le cœur mort, parmi la troupe du cirque Alban. Sans tenir compte de la faiblesse de la jeune fille, Madame Alban lui fait commencer son apprentissage d'écuyère car il va de soi qu'elle ne veut nourrir une bouche inutile et il faut qu'Eveline travaille. La jeune fille se soumet à tout, pour ne pas être renvoyée, pour s'éloigner à jamais des lieux où fut brisé son cœur... Erik Alban, le fils de la propriétaire du cirque s'éprend d'Eveline et un soir qu'il lui tient des propos passionnés, l'inévitable arrive...

De ce jour, Eveline évita Erik, voulant oublier cette défaillance passagère, mais le destin en décide autrement. Elle porte en son sein le fruit de sa faiblesse et en fait l'aveu à Erik. Le jeune homme est honnête. Dans quelques mois il aura atteint sa majorité et il épousera Eveline.

Hélas, le destin intervient de nouveau. Un soir de tempête, le cirque étant revenu comme chaque année au village natal d'Eveline Erik qui fait un numéro d'acrobatie très périlleux est précipité du faite et s'abat sur la piste, se tuant sur le coup. Devant cette vision d'horreur Eveline s'enfuit. Eperdument elle court par les chemins et les bois et ses pas la ramènent à la maison où s'est écoulée son enfance. La masure est abandonnée depuis la mort de tante Anne... Là seule, sans appui, sans aide en proie aux forces brutales de la nature, Line met prématurément au monde son enfant...

Le lendemain deux bucherons revenant du travail voyaient une pauvre fille achevant une funèbre besogne... Ce fut la vieille histoire. Une jeune femme comparaisant devant ses juges pour répondre du meurtre de son nouveau-né...

Dans la hutte, on a retrouvé un flacon de chloroforme brisé et l'enfant est mort d'un empoisonnement par le chloroforme. Tout plaide contre Eveline, sa solitude dans la masure, sa connaissance des lieux, son impossibilité à raconter ce qui s'est passé. Elle est condamnée à quatre ans de travaux forcés.

Hans cependant est pris d'un tardif remords. La cause initiale de tant de peines et de larmes, c'est sa conduite à lui, qui n'a pas craint de briser ce jeune cœur. Hans s'accuse et veut venir en aide à la jeune fille dont Kate, malgré toute sa fortune, n'a pu tuer l'image en lui.

Un hasard heureux conduit Hans sur la bonne piste. Le flacon de chloroforme est reconnu par le vétérinaire de l'endroit comme lui appartenant. Peu avant l'arrivée d'Eveline, cet homme avait cherché refuge contre l'averse dans la hutte et il y aura perdu le flacon. Eveline n'a donc pas menti. Elle a brisé le flacon en marchant dessus. Les émanations de chloroforme l'ont étourdi. Elle est tombée et quand elle est revenue à elle, son enfant était mort. Le vétérinaire en voyage n'avait pas eu connaissance du drame, mais son témoignage permet de demander la révision du procès.

Eveline est acquittée et Hans que ces épreuves ont éclairé sur ses propres sentiments, achève sa réhabilitation en la prenant pour femme.

DARDENNE & CIE *

30, Dupontstraat 30,

BRUSSEL-NOORD

Verkoop en verhuur van Kinematografische Filmen

ADRESSE TÉLÉGRAPHIQUE: CHODAR-BRUXELLES

TÉLÉPHONE Bruxelles 507.68

De Lijdensweg van Eveline Grey

Naar het toneelwerk van A. Falk - Ramussen & Ahl. Nielsen

VERTOLKT DOOR

- Margareth Schlegel - Mathilde Nielsen - Knud Alma -

NORDISK FILM

Het is Lente, een heldere Lente in het Noorden, onbestendig als het geluk. Niettegenstaande de slechte behandelingen die hare tante Anna, hardvochtig en onrechtvaardig, haar doet doorstaan, is het weesje Eveline Grey toch vroolijk. Haar hart heeft gesproken. Zij bemint Hans, zoon van Mr. Niels Hogsen, geweldig rijk en eigenaar van de hut die hare tante Anna bewoont, met eene uitzinnige en onmetelijke liefde.

Hans bemint Eveline ook, maar hij is burgerszoon en hij luistert zonder moeite naar zijn vader, wanneer deze hem aanraadt alle betrekkingen met dat armoedig meisje te staken, om zijne blikken op Kate Bergen, dochter van een grooten zeer rijken pachter te werpen. Vader Hogsen heeft tante Anna met uitdrijving uit hare woning bedreigd, indien hare aangenomen dochter niet ophoudt zijn zoon te achtervolgen. Uitzinnig door het vooruitzicht aan de deur gezet te worden is tante Anna aan een blinde gramschap ten prooi en jaagt het kind dat zij opgenomen heeft van haar weg en Eveline vertrekt dus zonder te weten waarheen, en is machteloos en wanhopend getuige van de wederzijdsche beloften, die Hans en Kate doen. De woorden van Hans laten haar geen hoop meer. Zij was slechts een speelgoed, eene gemakelijkheid voor dien man, wien zij gansch haar hart geschonken had.

De slag is zwaar voor dat teedere jonge meisje. Bewusteloos valt zij op den weg en wordt ziek, brandend van koorts, door de eigenares eener cirk opgenomen.....

Eenige weken later heeft hare jeugd over de ziekte gezegevierd. Eveline is wel levend, maar met de dood in het hart, tusschen den troep van de cirk Alban. Zonder rekening te houden van de zwakheid van het jonge meisje, doet Mevrouw Alban haar ondericht beginnen om paardrijdster te worden, want het spreekt van zelf, dat zij geen onnuttige monden wil voeden en zij wil dat Eveline werkt. Het jonge meisje onderwerpt zich aan alles, om niet doorgezonden te worden en om zich voor altijd te verwijderen van die plaatsen, waar haar hart verbrijzeld werd.....

Erik Alban, zoon van de eigenares der cirk wordt op Eveline verliefd en zekeren avond dat hij met haar een driftvol gesprek heeft, gebeurt het onvermijdelijke.....

Van dien tijd af vermijdt Eveline Erik, die tijdelijke zwakheid willende vergeten, maar het noodlot beslist er anders over. Zij draagt in zich de vrucht harer zwakheid en bekent het aan Erik. De jongeling is oprecht. Binnen eenige maanden, als hij meerderjarig

zal zijn, zal hij Eveline trouwen. Helaas, het noodlot komt er opnieuw tusschen.

Zekeren stormachtigen avond, toen de cirk zooals ieder jaar weergekomen was in het geboortedorp van Eveline doet Erik een zeer gevaarlijk nummer van acrobatie en valt van uit het hoogste der cirk neer, zich op slag doodende. Bij het zien van dat schrikbeeld vlucht Eveline weg. Ontsteld loopt zij langs wegen en bosschen en hare stappen brengen haar bij het huis waar hare jeugd verliep. De hut is verlaten sedert de dood van tante Anna.... Daar, alleen, zonder steun, zonder hulp, ten prooi aan de ruwe natuurkrachten, brengt Line, voor den tijd haar kind ter wereld...

's Anderendaags zagen twee hou'hakkers die van hun werk weerkeerden een arm meisje, een treurig werk volvoeren.... Het was de oude geschiedenis. Eene jonge vrouw, voor hare rechters verschijnende om te verantwoorden voor moord op haar nieuw-geborene... In de hut heeft men een verbrijzeld chloroformfleschje gevonden en het kind is gestorven aan vergiftiging door chloroforme. Alles pleit tegen Eveline; hare eenzaamheid in de hut, hare kennis der plaatsen, hare onmogelijkheid te vertellen wat er gebeurd is. Zij wordt tot vier jaren dwangarbeid veroordeeld.

Hans wordt door laattijdige wroeging bevangen. De beginoorzaak van zooveel smart en tranen, is zijn gedrag, dat niet vreesde dat jong hart te verbrijzelen. Hans beschuldigd zich en wil het jonge meisje ter hulp komen en Kate, niettegenstaande heel haren rijkdom, heeft in hem haar beeld niet kunnen dooden.

Een gelukkig toeval leidt Hans op het goede spoor. Het chloroformfleschje wordt door den veearts der streek kerkend als hem toebehoorde.

Weinig voor de aankomst van Eveline, had de man, voor een stortvraag een schuilplaats gezocht in de hut en was er het fleschje verloren. Eveline heeft dus niet gelogen. Met erop te trappen heeft zij het fleschje gebroken.

De uitwasemingen der chloroforme hebben haar verdoofd. Zij is gevallen en wanneer zij tot bewustzijn kwam, was haar kind dood. De Veearts, op reis, had geen kennis van het drama gekregen, maar zijne getuigenis laat toe herziening van het proces te vragen.

Eveline wordt vrijgesproken en Hans door al die wederwaardigheden verlicht aangaande zijne eigene gevoelens, voltooit zijne eerherstelling door haar tot vrouw te nemen.

1057

DET STORE HJERTE.

Folkeskuespil i 7 Akter

af

A. Falck Rasmussen og
J. Ahl-Nielsen.

Iscenesat af:

Aug. Blom

Fremstillet af:

Nordisk Films Kompagni - København.

Proprietær Niels Nielsen.....	Philip Bech.
Hans, hans eneste Søn.....	Knud Almar.
Lars Skov.....	Peter Nielsen.
Karen, Lars Skovs Datter.....	Alice Frederiks.
Gamle Stine.....	Mathilde Nielsen.
Inger, hendes Datter.....	Margarethe Schlegel.
Paul Alban, Cirkusartist.....	Erik Bertner.
Sylvia, hans Moder.....	Ebba Thomsen.
Godsejeren paa Bilstrup.....	Henry Seemann.
Dyrlege Badstue.....	Kaj Paaske.
Den offentlige Anklager.....	Axel Strøm.
Landsretssagfører Storm.....	Viggo Wiehe.

Blid og smilende som Vaaren selv - Nordens fagre Vaar, der netop har holdt sit Indtog - er lille Inger fra Mosehytten. Vel er hun kun et Fattigbarn, men hun ejer en Skat i sin friske Ungdom og Skønhed - og hun drømmer lyse Drømme om den "Prins", der skal komme og føre hende bort til et Liv i Glæde og Lykke. - Og "Prinsen" er ikke nogen taaget Drømmeskikkelse, men hendes Barndoms Legekammerat, ^{Proprietær} Niels Nielsens Søn Hans. Han har dog aldrig i sine Tanker knyttet hendes Fremtid til sin, har end aldrig set paa hende med begærende Blikke, - men en Dag gaar det pludselig op for ham, at hun ikke er et Barn længere, men en smuk og attraaværdig ung Kvinde, - og for første Gang kysser han hendes friske Læber. For ham er det hele kun et lille muntert og uskyldigt Eventyr, - der er en anden ung Kvinde, den rige Lars Skovs Datter Karen, som er bestemt for ham, men ved et Tilfælde kommer netop hun til at overraske de to i en Situation, som hun ganske misforstaar, og som foranlediger hende til at bryde Forbindelsen med Hans. Først da han lader sig friste til at erklære, at Inger i Virkeligheden in-

tet som helst betyder for ham, og højtidelig lover aldrig at ville give sig af med hende mere - Stoddertssen, som den kolde^{og} beregnende Karen kalder hende, tager hun ham til Naade igen....Inger har imidlertid haft et voldsomt Sammenstød med sin Moder, - til hvis Øren Sladderer om Datteren og Proprietærsønnen er naaet, - og er krænket og fortvivlet flygtet hjem fra. Umiddelbart efter, finder hun ham, hvem hun nu betragter som sit eneste Holdepunkt i Verden, i en anden Kvindes Arme og hører ham fornægte hende, med hvis Hjerte han har leget, - og i sanseløs Fortvivlelse vakler hun bort. Alt er styrtet sammen for hende, alle hendes lyse Haab er dræbt - og hun gaar og gaar, indtil hendes Kræfter svinder, og hun synker afmægtig om. - - - - Ud paa Natten passerer en omrejsende Cirkus det Sted, hvor den ulykkelige unge Pige er segnet om, - og en ung Cirkusartist - Paul Alban - ⁱfinder hende og tager sig af hende. - Uger igennem svæver hun mellem Liv og Død, og det skyldes for en stor Del den unge Artists trofaste Pleje, at hun endelig gives tilbage til Livet. I ham finder hun en god og uegennyttig Ven og Beskytter, og da hun intet som helst Ønske nærer om at vende tilbage til det Sted, hvor hendes Lykkedrøm er bristet, slutter hun sig helt til de farende Folk. Pauls Moder, den utiltalende Sylvia, der ejer "Cirkus Alban", og som vil gøre hende til Artist, er ganske vist ikke god imod hende, men Sønnens Venlighed og Deltagelse bøder paa den slette Kvindes Ondskab. - Hvor daarlig en Moder, Sylvia er, faar Inger Vished for en Aften, hvor hun lige for Sønnens Øjne holder Stavnemøde med det Mandfolk, der i Øjeblikket kan prale af hendes Gunst, - og den ^{unge} Pige forstaar Pauls granseløse Sorg og Fortvivlelse. - - - Det skærer hende i Hjertet at se ham lide, og Forladtheden og Ulykken ligefrem driver de to Mennesker, der begge har lidt Skibbrud i Livet, i hinandens Arme. - - -

Den unge Artist, der elsker Inger af hele sit Hjerte, drister sig ikke til at tro, at han betyder noget videre for hende, og forlegen og tilbageholdende som han er, undgaar han hende derfor den følgende Tid, - hvad de baade forbavser og bedrøver hende. Men den Dag kommer, da han forstaar, at hun trænger til ham, og han er lykkelig, da hun glad og taknemmelig gaar

ind paa hans Forslag om, at de skal gifte sig. - Skæbnen vil det imidlertid anderledes, - for faa Aftener efter - inden han endnu har kunnet bekvemme sig til at tale med Moderen om sine Fremtidsplaner - sker det forfærdelige, at han under en frygtelig Orkan styrter ned fra Cirkuskuplen og dræbes paa Stedet. Cirkus Alban har netop rejst sit Telt paa Markedspladsen i den lille Købstad, der ligger i Nærheden ^{af} og Ingers Hjemegn, og blandt de Tilskuere, der overværer den Forestilling, som faar den tragiske Afslutning, er ogsaa Hans og Karen. I den blege og fortvivlede unge Pige, der hulkende kaster sig ned over Artistens afsjælede Legeme, genkender Proprietærsønnen til sin Overraskelse Barndomsveninden, om hvis Skæbne han har gjort sig saa mange urolige Tanker. Han forstaar, at hun nu har Brug for hans Hjælp, men inden det lykkes ham at slippe bort fra Kæresten, er Inger flygtet bort fra Cirkus, hvor hun har set sine sidste Haab blive knust. - - - Ene og forladt, - syg paa Sjæl og Legeme, slæber hun sig frem gennem Uvejrsnatten, til hun omsider finder Ly i en tom og ensomt beliggende Skovhytte. - Og herinde - med de ubændige Naturkræfter som de næste Vidner til sin Jammer - føder hun sit Barn til Verden, - et lille, uskyldigt Barn, til hvilket hun ikke længere har nogen Fader, og hvis Livslys allerede slukkes, inden den tunge Nats Skygger viger for en ny Dag. - - - -

Men dermed er den ulykkelige Kvindes Tragedie ikke endt - hendes Prøvelser ikke forbi. For kort Tid efter staar hun for Nævningedomstolen - anklaget for den uhyggelige Forbrydelse - at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn. Hun hævder ganske vist, at hun er uden Skyld, men hun har i al for høj Grad Skinnet imod sig til, at hendes Udsagn vinder Tiltro. Et Par Skovarbejderes Vidnesbyrd, - en skaaret Kloroformflaske, der er fundet i Hytten, og hvis Tilstedeværelse hun ikke kan forklare, samt Løgeautoriteternes Erklæring om, at Barnets Død netop skyldes en Kloroformforgiftning - er stærke Indicier, og hun dømmes til fire Aars Tugthus. - - - Den samme Dag faar hun af den gamle Præst, der baade (S)

har døbt og konfirmeret hende, at vide, at Moderen er død, og at hendes sidste Tanker, hendes sidste Bøn gjaldt Datteren, som hun ved sin uretfærdige Haardhed havde drevet hjemmefra, - og da brister den haarde Skal, som Ulykken har lagt om den unge Kvindes Hjerte, og hun betror sig helt til den søge milde Skriftefader. Gennem ham faar Hans alt at vide og forstaar, at det i Virkeligheden er ham, der har den største Skyld, fordi han i sin Tid tankeløst og fejgt svigtede hende, saa hun ene og vergeles blev kastet ud blandt fremmede. - Det er ham ikke nok, at han faar hendes Tilgivelse, - han er besjælet af det inderligste Ønske om at hjælpe hende, men ser ingen Vej ud af Mørket. - - - Da vil det barmhjertige Forsyn, at han skal støde paa et Spor, og ved at følge dette lykkes det ham virkelig at sprede den Taage, der hviler over Barnets Død. - Og alt vender sig nu til det gode. - - - Inger faar sin Frihed tilbage, og Hans ser omsider, at det er hende, der er hans Lykke og altid har været det - og ved hans Side gaar den haardtprøvede lille Pige ind til et nyt Liv, over hvilket Fortiden ikke mere kaster sine Skygger.

S l u t .

